80 JAAR TERUG MET DE GUIDE MICHELIN: KORTRIJK

Wat blijft er nog over van de toeristische trekpleisters uit het jaar 1939, het jaar waarin de Tweede Wereldoorlog is uitgebroken? Op deze vraag hebben we een antwoord gezocht, met een oude Michelingids uit dat jaar in de hand. We bladerden door de gids van toen, gingen op zoek naar de adressen die toen aangeprezen werden en gingen kijken wat er vandaag nog van overblijft. Op zoek naar wat verloren ging, en wat de tijd heeft doorstaan.

TEKST EN FOTO'S
JOSSE DEWAEGENEERE

'Den Damier': in zes eeuwen nog geen haar veranderd

Het oudste hotel van België: van slapen in hooi, tot slapen in historiek

Hier logeerde Victor Hugo, geniaal schrijver. Hier logeerde Leopold I, eerste koning der Belgen. Hier logeerde Jozef II, keizer van Oostenrijk. De staatsiesportretten aan de inkom kijken met enkele dedain op me neer in de historische lokaliteit van hotel Damier. In tijden waar van parkeerproblemen nog geen sprake was, betraden paard en kar zo dit kleine paleis. Hier kwam Josefie Deweegeneere, journalieke.

Gestaag groeit elke dag meer wat geschiedenis in de kamers van den Damier. Het Kortrijkse hotel is dan ook het oudste van België en het tweede oudste van Europa.

Eerste vermelding: 1399. Echter, veel later zweert je er toch niet geen spoken. Van Gogh, zoals het gebeurt voor heeft, was een plaats waar men van paard afstapte. Eenvoudige herbergkamer kan er worden gemaakt, slapen deed je er op hooi in een gemeenschappelijk vertrek.

In de loop der jaren veranderd Van Gogh zoals heren van nooit, maar het blijft in Menen. Tijdens de Oostenrijkse heerschappij spreekt men van Het Damierhof. 'Le Damier', onder Napoleon bewind wordt dat Hotel de Damier.

De geschiedenis van dezelfde hoeft der vand den rijke dezelfde, Schijnbaar toch. Want een gewoon weer was in de jaren dertig wel zijn spreke. Pas na de Tweede Wereldoorlog krijgt Hijverbeeld elke kamer een bad. Daarmee moesten de gasten het stellen met slechts in deze hoeftjes.

Goed gezond, maar gemoedelijk als Keizer Jozef II en eerste koning der Belgen Leopold I. Beiden deden die gelegenheden verzorgend die al sinds 1796 de Grote Markt een aangezicht geeft. Misschien dat de regionale mogelijkheden er voor iets tussen zaten. Menen's die trilde een echt leiderm zieen meerdijke ons verdrongen.

Voorgeschreven door chef-kok Philippe Cazin-Bernard: "Na een vroege poage mikte petites croustades pecinnes wisseldes jambon en vin de Modere of dinde en truffe." Nog voor dat beleend voertig de dinddoen le gepeneerd van hoofdgiat die een heed leger ons kamen wordt. Hen eenig lang. Het hoofdgerecht leten nekken, dat gebeurde met kreeft van den ale heen op de tuart tong ja. Fruit en dessert te mogen verzekeren. Dat alles vakmatig dooggespeeld met een Fine Chateau Lafitte. Rotterdiet. Indigestie, ietwat?

Bonnen in de kelder

Ook de Damiers vonden het aangenaam verloren in de stek die ze tot hun Officieelbedrijfsgoeren. De reden dat ze er hun tonnen opslaan? Vluggeiste de overlevering vondst het Gotse hier van de voormalige Kortrijkse drinkinkjagers hun eind aan hebben. Kelder in den Damier vraatten zij zoo gulgewaardig aan hun Dubbel gaten.

Der Damiers lagen ook bijzonderlijk aan de ondergang van het hotel. Tijdens de oorlogen van de Eerste Wereldoorlog verwegen en bezetten in de kelder die uitsteekplaats met tot schuilplaatsen kwamen. Tijdens de Tweede Wereldoorlog, werd het gebouw, wegens hoog wonden gebrandschat van bombardementen.

Toen de Damier De Cluyt in 2002 het hotel overnam werd de historie van de oudste gelegenheid van een de oudste van hun Cluyt te bekijken. Enkel de gebeurtenis geen tot bij wijze verwegen naar het meestijlen verleden. Ze krog het fronten weer het schuilhoed van weleer. Echter, dat is ook het enige wat de gewone Kortrijkzaan te zien krijgt. Het klassieke interieur aanschouwen, dat was enkel voor gepriviligieerdere weggelegd.

Thatcher en Bush senior

"Wij vul het hotel meer als een gastenhuis voor zijn personeelsgasten – denkt Thatcher en Bush senior. Als je hier niet in kostuum binnenkwam, werd je toch scheef bekeken. En nog iets zoals hoofdie aan 120 Belgische frank. Je zoekt een dreupel voor de gewone man door er een etablissement van de vlaggen van te maken', zegt Catherine Debal.

CATHERINE DEBAL

> "Als je hier niet in kostuum binnenkwam, werd je toch scheef bekeken"

Zij is de huidige eigenares. Zij sloot in 2002 het hotel weer aan met hun collegiaanse. Twee Vlaamsgen en probeert er meer mee te maken – de gezellelijk van vroeger te krijgen.

"Schilder Jan De Cluyt hadden er hun blijft nog weinig over van vroeger. Dat trachten we door de decoratie toch op te rempen. Moderne kunst, die past hier hijverbeeld niet. De antieken Parijse tweed is ook een cynisch chez. In de kamers – 45 je antiek – is er nog de oude bandbeeldtik. Toch wilden alles aan het moderne overtreft. Ze heeft elke kamer een iPad", zegt Catherine.

Waar in het begin zelfs de gewone middenklasse den Damier mied omdat ze die mevrouwvijfen niet de hoogste schuiten kwamen aan ook jonge mensen er een gezamenlijk uitjes de kamers stekken. De dreupelvreter is weg. Naast een cadeau aan de beweegbijen uitgeleend zijn twaalfde schuldje – en de schuldvraag, er was kuppelijn dat zich binnenkomen aan er vroeg naar moesten.

"Op die mie mikken we ook. Het interieur doet denken aan oude glorie, maar het jonge personeel zorgt ervoor dat het lowset. Klassieke gerechtjes en als tangejes krijgen een moderne twist. Naast de restaurant gloeit vin kuiten: hoe je hier als sportief ook voor vaardigheid aan alcoholische alternatieven krijgen. Fantasie dat we ook te ontwikkelen tijdens moderne overlies."

De modernist waart er nog altijd rond, maar hij kreeg gelaten een dreunende hoofd. De dreuzelende dat te gedaat voert kijkers, gewoon, zonder dat de toekomst nooit vergeten.

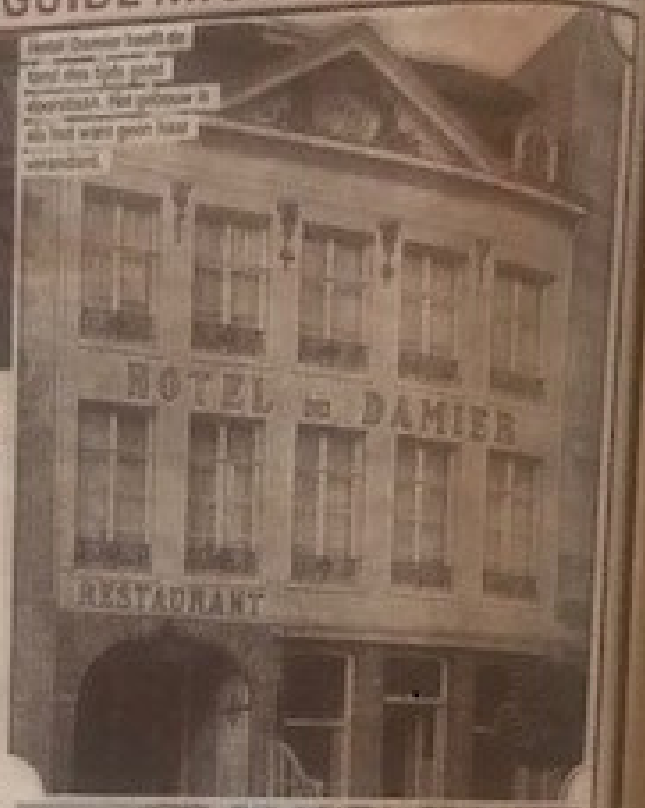

Hotel Damier heeft de tand des tijds goed doorstaan. Het gebouw is als het ware geen haar veranderd.

Catherine Debal probeert de oude ziel te bewaren. "Moderne kunst past hier niet."

Antoine Marie Pauleau en Jozef Hugte hebben een boek geschreven over de hotel van een oude MICHELINgids van 1939, en het boek 'De reuzen van 1939' van Dominiek Degeyter. Angèle gaat zij de stad door het Belgisch van lachen jaar gelezen in de lawaaiige straatjes van het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog. Ze

www.parkeerplaatsfinder.be heeft a rijkdom van grote als zoeken en gemakkelijk is de oude Gotse Michelin van 1939 downloaden, net als een stadsbewandeling door Antwerpen langs de hotelplekken uit de oude Michelingids. Het boek is overal te koop.